

„Begæringen“ vil som oftest blot være en meddelelse om, at den pågældende mundtligt har ønsket frihedsberøvelsen prøvet. På den anden side har landsretten ikke foreskrevet nogen bestemt frist for, hvornår den frihedsberøvedes fornyede begæring skal videresendes i tilfælde, hvor retten allerede een gang tidligere har stadfæstet afgørelsen. Der er efter justitsministeriets formening ingen anledning til at følge landsrettens forslag.

Landsretten har endvidere udeladt bestemmelsen i lovforslagets § 469, stk. 2, om, at hvis sagen indbringes for en domstol, der ikke er rette værneting, henviser dommeren sagen til rette værneting. Bestemmelsen er medtaget for at sikre, at en sag ikke afvises, fordi den indbringes for urigtigt værneting, og justitsministeriet finder derfor ingen anledning til ændring.

Yderligere har landsretten i § 469, stk. 4, udeladt bestemmelsen om frister for fremsættelse af begæring om sagens indbringelse for retten. Da den lette adgang til domstolene efter forslaget kun bør stå åben en kortere tid efter frihedsberøvelsens ophør, må justitsministeriet fastholde sit forslag.

Efter landsrettens ændringsforslag til § 470, stk. 2, (landsrettens forslag § 469, stk. 2) kan retten eventuelt beskikke en sagfører for en frihedsberøvet, der ikke selv ønsker en sagfører beskikket. Justitsministeriet må mene, at beskikkelse af sagfører i en sådan konfliktsituation ikke er påkrævet, når retten har ansvaret for sagens oplysning, jfr. foran ad pkt. 3.

I § 471, stk. 2, har landsretten udeladt den særlige bestemmelse om vidneafhøring af anstaltslægerne og -personalet iøvrigt. Da disse bestemmelser er medtaget under hensyn til ønsker, der er fremkommet under de

indgående forhandlinger med de interesserede myndigheder, som justitsministeriet har afholdt før lovforslagets fremsættelse, finder ministeriet ikke anledning til ændring i lovforslaget.

Landsretten har endelig henledt opmærksomheden på, at det er lidet heldigt, at underrettsdommeren, der skal træffe afgørelse i sagen, iforvejen har ydet børneværnet vejledning, jfr. lov om offentlig forsorg §§ 87 og 89, således at klagererens tillid til den retlige afgørelse let kan svækkes. Hertil bemærkes, at de vanskeligheder, der kan opstå i denne anledning, indtil videre vil kunne afhjælpes ved, at vedkommende dommer eventuelt viger sit sæde og en sættdommer beskikkes, eller ved at socialministeriet efter lov om offentlig forsorg § 87, stk. 2, beskikker en anden dommer eller en kommunal embedsmand med juridisk uddannelse til at vejlede børneværnet. Det rejste spørgsmål vil blive drøftet i det udvalg, som socialministeriet har nedsat til at overveje de nærmere regler om adgang til prøvelse af beslutninger om børns fjernelse fra hjemmet.

De enkelte bestemmelser i landsrettens forslag giver udover det anførte ikke justitsministeriet anledning til bemærkninger.

Landsrettens lovudkast giver, som det fremgår af foranstående, på flere vigtige punkter den frihedsberøvede en ringere processuel beskyttelse end justitsministeriets forslag.

Justitsministeriet kan derfor ikke tiltræde landsrettens forslag, hverken dets fra justitsministeriets forslag afvigende hovedprincipper eller dets fra ministeriets forslag afvigende enkeltregler.

Hans Hækkerup.

/ T. Schelle.

Folketingets udvalg angående lovforslag om administrativ frihedsberøvelse.